

A kárpit mögött

Jegyzetek a túlvilágról

A Túlvilág

„Sokat érdekel, hogy miképp alakul egy ember sorsa Yneven, ha egyszer meghal. Tudjuk, hacsak nem követett el valami ostobaságot, úgy visszakerül a reinkarnáció körforgásába, de azt is tudjuk, hogy halála után istene „mennyszázába” netán „poklába” kerül. A két állítás látszólag ellentmond egymásnak.

Valójában van logikus magyarázat, igaz e logikát Ynev papjai az esetek döntő többségében megpróbálják a misztika kódéba burkolni...”

A hit és viszonyai

„...Lássuk be, a hit önmagában nem elég. Legalábbis nem mindenre. Szükség van rá, hogy a hit tárgya, azaz az isten létező, hatalommal rendelkező lény legyen.

Persze vannak olyan papok - ebből kifolyólag hívők is -, akik nemlétező istenekben, démonokban vagy angyalokban hisznek, s tőlük várnak támogatást. Már életükben is számtalan mellőzés és balsiker jut osztályrészükül - csak a Kis Arkánium Litániáit használhatják -, ám halálukkor jön az igazi meglepetés. Mégpedig igen csúnya meglepetés. Mielőtt azonban bővebben kitérnénk az „álhitűekre”, lássuk, hogy is néz ki a születések és halálok körforgása, miféle túlvilági tapasztalásokat lehet (és kell) szereznie

egy halandónak, és hogy milyen valójában a hívő kapcsolata istenével!

Az univerzumban számtalan (végtelen sok) lélek van. Végtelen sok emberlélek, hogy pontosabban fogalmazzak, mert némely ősbibb faj lelkeinek száma egy kézen megszámolható, némely fiatalabb faj pedig az újjászületések körforgásán keresztül jut el lelkének emberre válásához. A lelkek származására vonatkozóan nem vagyok pontos (és elfogadható) magyarázatok birtokában. A Tudás - ha volt is efféle tudás -, nemcsak nekem, de talán Ynev egyetlen bölcsének sem adatott meg. Amire mindannyian támaszkodhatunk, az nem egyéb legendáknál, teremtésmítoszoknál, ráadásul ahány vallás, annyiféle külön misztikus magyarázat. Épp ezért nem foglalkozom a kérdéssel: lelkek vannak, voltak és lesznek, mindenki elégedjék meg ennyivel...”

A lelkek

„...A lelkekre az isteneknek sincs állandó, örökérvényű befolyása. Ez az eretnek kitétel - mely kétségkívül igaz -, már régen az inkvizítorok kezére juttatott volna, ha nem óvom kellőképp az irhámot, ezzel azonban senki nem óhajtok untatni. A papok, legyenek bármilyen rendűek vagy rangúak, és bármely isten szolgálái, szóval a papok ezt sosem vallanak be, pedig igen jól tudják, hogy így van.

Némelyik persze reménykedik, talán önmagát is csalja, ám ez a pusztá tényen mit sem változtat.

A lelkekre egyedül az univerzum egyetemes törvényei érvényesek, ezekből is számtalan van, ám csak néhány érdekes a mi szempontunkból.

Amikor egy lélek testet kap és megszületik, az anyagi síkon semmiféle kötés nem terheli. E kitéelem igencsak általános, és vannak szépszámmal kivételek, ám mielőtt sorra keríteném ezeket, be kell mutatnom az általános gyakorlatot.

A lélek minden újjászületéskor fokozatosan kötődni kezd valamely égi hatalomhoz. E folyamat gyorsaságát sok minden befolyásolja. Meghatározó lehet, hogy előző életében mennyire volt komoly szerepe a vallásnak. Ugyancsak fontos, hogy a reinkarnáció folyamán emlékeit veszített léleknél mennyire tökéletes ez az emlékezetvesztés - a sors akaratából (és az istenek praktikái folytán) előfordulhat, hogy emlékképek, érzetek, elhivatottság szivárog át az újszülött tudatalattijába, s ez felgyorsíthatja, egyben meghatározza új életének kötődéseit.

Valójában tehát nem történik más, minthogy a nevelés, a környezet és a fentebb említett egyéb okok miatt a porhüvellyel rendelkező lélek - nevezzük most már embernek - szabad akaratából, avagy a körülmények kényszerítő ereje által eldönti, mely isten hatalmának veti magát alá, hitével (a lélek energiájával) mely istenséget támogat. Amint e kötés létrejön, a lélek sorsa a választott istenség kezébe kerül. Nem örökre azonban, csupán rövid anyagi síkbeli létezése idejére, s halála utáni létezésének töredékére. Hogy halála után meddig tartozik istenéhez, megint csak sok mindentől függ. Erre később még kitérek. Egyenlőre legyen elég annyi, hogy bizonyos idő elteltével lefoszlik e kötés, s a lélek megint szabaddá válik.

Azzal, hogy az ember istent választ magának, elkötelezi magát, s ezzel istene kezébe adja önnön lényegét, tehát önmaga választja urát, mundán pályafutásának patrónusát.

Tudott dolog, hogy az égiek hatalma nagyban függ híveik számától. E tény azonban nem árt boncolgatnunk. Egy isten hatalma nem lesz csekélyebb attól, ha nincsenek hívei, pusztán nem talál magának (és hatalmának) utat azon anyagi síkra, ahol nem ismerik vagy tisztelik őt. A lelket istenéhez kapcsoló kötés két irányú, az égi hatalmasság energiát nyer ebből a láthatatlan fonálból, s e fonalak sokaságán keresztül tudja

hatalmát visszasugározni. Minél erősebb e kötés (minél nagyobb az ember hite), annál nagyobb hatalommal bír felette az isten. Ez persze nem jelent feltétlen jóindulatot...

Lássuk, mi történik az emberrel, ha már megvan a kötése. Éli életét, s ki gyakrabban, ki ritkábban segítségért fohászkozik megpróbáltatásai során. Segítséghez joga van - ámbátor némelyek szerint ezen állításom eretnokség -, hisz ő cserébe hitet ad egy életen keresztül, vagyis energiát. Fohásza olykor meghallgattatik, máskor az ürbe kiáltott pusztá szó marad. Ez azonban nem függ attól, betartja-e istene erkölcsi tanításait - még véletlenül sem. A papok persze ezt tanítják, s a látszat gyakorta igazolja szavaikat, a rettentő igazság mégis más.

Az istenek valójában - noha megtehetnék - nem kísérik figyelemmel minden halandó sorsát. Vannak persze kitüntetettek - százezerből egy -, ám ez pusztá szeszély. A segítség kérdése ennél sokkal prózaibb. Minél erősebb a lelket istenéhez kapcsoló kötés, minél vastagabb e fonál, annál könnyebben utat talál az isten hatalma az anyagi síkra, ezen belül is az emberhez. Ezenfelül minél vastagabb a kötés, annál könnyebben, világosabban érzékeli az isten a hozzá szóló fohászt, s ez felkeltheti figyelmét. Látjuk tehát, hogy a hit a fontos (a lélek energiája), s nem az, hogy az ember betartja-e a ráért parancsolatokat. Hogy mégis gyakorta az ellenkezője látszik, annak igen egyszerű a magyarázata.

Az ember igen különös jószág. Ha hite, tisztelete erős, ezt szinte mindig úgy éli meg, hogy elfogadja istene szolgálóinak tanításait, míg ha hitében renyhe, úgy nem törődik velük. Ettől tűnhet úgy, hogy a vétkezőkön nem segít istenük, a buzgó vallásgyakorlókön pedig igen.

Előfordul azonban - s magam is több példát ismerek -, hogy valaki igen erős hittel (így vastos fonállal) rendelkezik, ám a papok tanítására ügyet sem vet, s istene megsegíti, mint ahogyan az sem ritka, hogy a buzgó, szabályok közt élő, kinek a vallás és a hit mit sem számít, csupán megszokás, netán képmutatás, bármennyire is papoknak tetsző életet él, ha megszorul mégsem számíthat istenére. Ráadásul, mint ahogy mondtam, ez nem azért van, mert az égiek híveik lelkébe

látnak, s így jutalmaznák a lélek igaz avagy hamis voltát. Pusztán egyetlen misztikus fonal vastagságának kérdése az egész...”

A halál és ami utána jön

„...Nos az emberízling éli életét, amelynek egyszer csak vége szakad. Akár természetes módon, akár erőszak által, a lélek kiszabadul anyagi testéből. A halál pillanatában a kötés nem szakad el - mitől is szakadna -, s a lélek, most már minden anyagi gáttól mentesen, istene hatalmába kerül. A halál pillanata kiemelkedik minden időpillanat közül, az isten ekkor figyel fel igazán a lélekre - elvégre akkor már nem más, mint tiszta energia.

A papok úgy mondják, ekkor a lélek megmérettetik, bűnei és erényei összevetetnek, s az isten eldönti, saját síkjára, vagy valami különösen ocsmány síkra küldje-e, amit nyugodtan nevezhetünk akár pokolnak is.

Nem arról van itt szó, hogy azt figyelné bármely istenség, miképpen viselkedett az egykor volt ember. Sőt. Azt vizsgálja, milyen vastok a fonál, ami hozzá köti a lelket, azaz egy anyagi élet folyamán mennyi energiát kapott tőle. Ha sokat, úgy saját síkjára - amit olykor mennyországnak is neveznek -, magához emeli, ám ezt nem elsősorban jutalmazásképpen teszi. Ó, dehogy! Az isten, látván, hogy erős fonállal kapcsolódta hozzá, feltételezi, hogy következő életében is ekképp tesz a halandó, hogy bárkit is tisztel, sok energiával látja majd el. Mindent elkövet hát azért, hogy a lélek következő életében is őt tisztelje, neki sugározza hite erejét. Ezért emeli maga mellé a „mennyországba”, mert az az idő, amit ott eltölt - valóban igen kellemesen -, mély hatást gyakorol a lélekre, s alapja lehet kötődésének következő életében.

Éppen ennyire önös érdekből juttat egynémely lelket „pokolra” az isten. A hit, a vallásosság kétélű dolog. Ha valaki buzgón hisz egy, az élet szabadságát, a rend szükségességét hirdető istenben, s emellett

öl, rabol, gyilkol, tehát megcsúfolja a papok tanításait, az természetesen visszatetszést válthat ki a többi hívőből, ami a hit fonalának vékonyodásához vezet - vagyis az isten hatalma csökken.

Szándékosan nem nevezek meg különböző vallásokat, pedig könnyebb volna úgy példákat állítanom - ám sosem tudhatom, hogy mikor lepleződik le személyem...

Szóval az olyan lelkeket, akik viselkedésükkel - legyen hitük (fonaluk) bármilyen vastag - más lelkeket elriasztanak az istentől, az égi hatalom a „pokolra” juttat: egy olyan helyre, amely kínjaival taszítja a lelket attól, hogy következő élete folyamán ismét hívő legyen, s tovább riassza a valóban értékes hívők sokaságát.

Az tehát, hogy valaki kellemes helyre, avagy kínokkal telire jut, nem csupán attól függ, hogy milyen erős volt hite, hanem attól is, hogy cselekedetei károsak, netán hasznot hajtók az adott isten számára.

Mint már mondtam, a lélekről bizonyos idő elteltével lefoszlik az istenéhez kapcsolódó kötés. Ekkor elszakad az univerzum síkjaitól, és a Sors és Idő által uralt Nihilbe kerül. Egyenlőre még elképzelésem sincs arról, hogy mennyi időt tölt itt a lélek - gyanítom, az időnek ehelyütt nincs szerepe -, de tény, hogy egyszer, talán szabad akaratából, visszakerül az újjászületések körforgásába.

A Nihilben kitörlődnek tudatos emlékei, azaz inkább kikristályosodnak, és csupán az emlékek esszenciái kerülnek a megszületendő ember tudatalattijába.

Értekezésem további része, a kivételekkel, míg a harmadik könyvben leírtak gyakorlati tanácsokat kívánnak adni, hogy miképp fordíthatjuk magunk javára, a már megismert isteni alku szabályait. Ám mielőtt bárki tovább folytatná az olvasást, had figyelmeztessenem, a mágia veszedelmes út, s nem mindegyik isten nézi jó szemmel, ha megpróbálják kijátszani...”

Részletek Astarteia Mideas: Alku a Halállal c. munkájából, mely P.sz. 3517-ben került az Inkvizítorok Szövetségének kezére. A jegyzeteket Hinemus Cottera készítette, a Rendfőnöki Avatottak számára.

1995.07.

Szerző: ismeretlen

Forrás: Rúna magazin II.évf./2.szám

Szerkesztette: Magyar Gergely